

LBRIS

We know
books

OSHO

MATURITATEA

Responsabilitatea
de a fi tu însuși

Traducere din limba engleză de
LIDIA GRĂDINARU

LITERA

București

Cuprins

Cuvânt înainte. Artă de a trăi	9
--------------------------------------	---

DEFINIȚII	23
-----------------	----

De la ignoranță la inocență 23

Maturitatea și bătrânețea 26

Maturitatea spiritului 35

CICLURILE DE ȘAPTE ANI ALE VIEȚII	43
---	----

SIMPTOME	65
----------------	----

Străinul din salon 65

MENOPAUZA – NU E DOAR O PROBLEMĂ A FEMEILOR	69
---	----

Bătrânul obscen 71

Amărăciunea 75

RELAȚIA MATURĂ	77
----------------------	----

Dependență, independență,
interdependență 77

Iubirea, între nevoie și dăruire 78

Iubirea și căsătoria 86

Părintele și copilul 90

Iubire plus conștientizare egal ființă 99

LA RĂSCRUCE DE DRUMURI 107

Când veșnicia se intersectează cu timpul 107

Legile bătrâneții 118

TRANZIȚII 127

De la nu la da 127

Întregire și centrare 130

Când nașterea și moartea devin una 139

Ieșirea din joc 146

NEDUMERIRI 149

Omorul justificabil 149

Viața fără atitudine 154

De la sex la senzualitate 167

O CĂLĂTORIE NEÎNTRERUPTĂ 175

Pentru informații suplimentare 183

Despre autor 185

Despre Stațiunea de Meditație Osho 187

Definiții

De la ignoranță la inocență

Maturitatea înseamnă același lucru ca inocența, cu o singură deosebire: ea este inocență revendicată, e inocență recâștigată. Fiecare copil se naște inocent, dar societatea îl corupe. Până acum, fiecare societate a avut o influență de corupere asupra fiecărui copil, toate culturile s-au bazat pe exploatarea inocenței copilului, pe exploatarea copilului, pe înrobirea lui, pe condiționarea lui pentru scopurile ei, pentru țelurile ei politice, sociale, ideologice. Societatea a depus toate eforturile pentru a face din copil un sclav care să servească anumitor scopuri. Acele scopuri erau hotărâte de interese. Preoții și politicienii au lucrat mână în mână, într-o conspirație adâncă.

În clipa în care copilul începe să facă parte din societate, el începe să piardă ceva extrem de valoros; începe să piardă contactul cu Dumnezeu. Devine tot mai ancorat în cap, uită de tot de inimă – iar inima este puntea care duce la ființă. Din cap nu există cale directă la ființă.

Trebuie să o iei prin inimă, or, toate societățile caută să distrugă inima. Ele sunt împotriva iubirii, împotriva simțirii; ele condamnă simțirea ca fiind sentimentalism. De-a lungul secolelor, toți îndrăgostiții au fost condamnați pentru simplul motiv că iubirea nu e a capului, ci a inimii. Omul capabil de iubire o să-și descopere mai devreme sau mai târziu ființa, și odată ce și-a descoperit ființa, s-a eliberat de toate structurile, de toate tiparele. A rupt toate lanțurile, e liber cu desăvârșire.

Fiecare copil se naște inocent, dar societatea îl face cunoscător. De asta există școlile, colegiile și universitățile; menirea lor e să distrugă inocența copilului, să-l corupă.

Maturitatea înseamnă recâștigarea inocenței pierdute, recuperarea paradisiului pierdut al copilăriei, revenirea la stadiul de copil. Bineînțeles că există o diferență – copilul obișnuit e menit să fie corupt, dar când îți recâștigi copilăria devii incoruptibil. Nimeni nu mai poate să te corupă, ai devenit destul de inteligent – acum știi ce ți-a făcut societatea, și ești atent și vigilent, și nu vrei să permiți să se întâmple iarăși ce ți s-a întâmplat.

Maturizarea este o renaștere, o naștere spirituală. Te naști din nou, ești iarăși copil. Începi să vezi lumea cu alți ochi. Abordezi viața cu dragostea în inimă. Pătrunzi în străfundurile ființei tale cu liniște și inocență. Nu mai ești doar cap. Acum te folosești de cap, însă el e servitorul tău. Mai întâi devii inimă, apoi îți transcenzi chiar și inima...

Maturizare înseamnă să treci dincolo de gânduri și de sentimente și să devii *ființare* pură. Maturizarea este înflorirea supremă a meditației.

Iisus spune: „Dacă nu vă veți naște din nou, nu veți intra în împărăția lui Dumnezeu“. Are dreptate; trebuie să te naști din nou.

Odată Iisus stătea într-o piață și cineva l-a întrebat: „Cine merită să intre în împărăția lui Dumnezeu?“ Iisus s-a uitat în jur. Era acolo un rabin, iar acesta făcuse probabil un mic pas înainte, crezând că avea să fie ales, dar n-a fost ales. Era cel mai virtuos om din cetate – moralistul, puritanul. A ieșit puțin în față, sperând că avea să fie ales, dar n-a fost ales. Iisus s-a uitat în jur și a văzut un copilăș care nu se aștepta să fie ales, care nici nu se clintise din loc. Nu-i trecea lui prin minte că ar putea fi ales. Căasca și el gura pe-acolo – se uita la mulțime și la Iisus și asculta ce vorbea lumea. Iisus l-a chemat, l-a luat în brațe și a spus mulțimii: „Cei care sunt precum acest copilăș sunt singurii care merită să intre în împărăția lui Dumnezeu“.

Însă ia aminte, el a spus „Cei care sunt precum acest copilăș...“, nu a spus „Cei care sunt copilăși“. Există o mare diferență între aceste două formulări. El nu a spus „Acest copil va intra în împărăția lui Dumnezeu“, pentru că fiecare copil e menit să fie corupt, să se abată de la drumul cel bun. Fiecare Adam și fiecare Eva sunt meniți să fie alungați din Grădina Edenului, sunt meniți să o ia pe un drum greșit. Singurul mod de a recâștiga adevărata copilărie este s-o pierzi mai întâi. Este foarte ciudat, dar așa este viața. Este paradoxal, dar viața e un paradox. Ca să cunoști adevărata frumusețe a copilăriei trebuie mai întâi s-o pierzi; altfel, n-ai s-o cunoști niciodată.

Peștele nu știe unde e oceanul până nu-l scoți din ocean și îl arunci pe nisipul fierbinte. Atunci află unde e

oceanul, și tânjește după ocean, face toate eforturile să se întoarcă în ocean, sare în ocean. E același pește, și totuși nu e același. E același ocean, și totuși nu e același ocean, pentru că peștele a învățat o lecție nouă. Acum el știe că „Acesta e oceanul, și el e viața mea. Fără el, sunt pierdut“.

Fiecare copil trebuie să-și piardă inocența și s-o recâștige. Pierderea e doar prima jumătate a procesului – mulți o pierd, dar foarte puțini o recâștigă. E mare păcat că e așa. Toată lumea o pierde, dar numai când și când un Buddha, un Zarathustra, un Krishna, un Iisus o recâștigă. Iisus nu e decât Adam care se întoarce acasă. Magdalena nu e decât Eva care se întoarce acasă. Ei au ieșit din mare, și au văzut suferința, și au văzut prostia. Au văzut că nu e nici o fericire să ieși din ocean.

În clipa în care devii conștient de faptul că făcând parte dintr-o societate, dintr-o cultură, dintr-o religie înseamnă să rămâi nefericit, înseamnă să rămâi prizonier, începi să-ți lepezi lanțurile. Maturizarea vine, îți recâștigi inocența.

Maturitatea și bătrânețea

Între maturitate și bătrânețe e o mare diferență, o diferență uriașă, și oamenii le confundă aproape întotdeauna. Oamenii cred că a îmbătrâni înseamnă a deveni matur, ceea ce nu e adevărat. Bătrânețea aparține corpului. Toată lumea îmbătrânește, e un proces firesc, dar dacă ești bătrân nu înseamnă neapărat că ești matur.

Bătrânețea nu e ceva ce faci tu, bătrânețea se întâmplă la nivel fizic. Orice copil născut devine bătrân după trecerea timpului. Maturitatea este ceva ce aduci tu în viața ta – ea vine din conștientizare. Când un om îmbătrânește pe deplin conștient, el devine matur. Îmbătrânirea plus conștientizarea, experiența plus conștientizarea înseamnă maturitate.

Un lucru poate fi trăit în două feluri. Îl poți trăi pur și simplu ca și cum ai fi hipnotizat, inconștient, neatent la ce se întâmplă. Lucrul se întâmplă, însă tu nu ești acolo. El nu se întâmplă în prezența ta, tu ești absent. Treci pe lângă el pur și simplu, faptul că se întâmplă nu atinge nimic în tine. Nu lasă nici o urmă asupra ta, nu înveți nimic din el. El poate ajunge să facă parte din memoria ta, căci într-un fel ești prezent, dar nu contribuie cu nimic la înțelepciunea ta. Nu te ajută nicicum să te dezvolți, să evoluezi. Îmbătrânești și atât.

Însă dacă treci printr-o experiență conștientizând-o, aceeași experiență devine maturitate.

Există două moduri de a trăi. Unul este să trăiești dormind profund – atunci îmbătrânești, cu fiecare clipă ești mai bătrân, cu fiecare clipă te apropii de moarte, clipă de clipă mori câte puțin, atâta tot. Toată viața ta constă dintr-o moarte lungă și lentă. Dacă însă îți conștientizezi experiențele, dacă ești atent la tot ce faci și la tot ce ți se întâmplă, dacă savurezi experiența prin toți porii, dacă încerci să înțelegi rostul ei, dacă încerci să-i pătrunzi adâncimile, dacă o trăiești intens și total, atunci nu e doar un fenomen de suprafață. În adâncul tău, ceva se schimbă

prin ea. Devii mai vigilant. Dacă respectiva experiență este o greșeală, n-ai s-o mai repeți vreodată.

Omul matur nu comite niciodată aceeași greșeală de două ori. Însă cel care e doar bătrân face aceleași greșeli iar și iar. El trăiește într-un cerc și nu învață nimic. Azi se înfurie, ieri s-a înfuriat, alaltăieri s-a înfuriat, mâine o să fie furios, și poimâine la fel. Se înfurie întruna, se căiește întruna că s-a înfuriat, și ia întruna hotărârea de a nu se mai înfuria. Însă acea hotărâre nu produce nici o schimbare; ori de câte ori e deranjat de ceva sau cineva, furia pune stăpânire pe el, îl posedă; va comite aceeași greșeală. Omul îmbătrânește fără să fi învățat nimic.

Dacă trăiești total experiența furiei, nu te vei mai înfuria niciodată. O singură experiență este de ajuns să te învețe că furia e o prostie, e un lucru absurd – nu că e un păcat, ci doar o prostie. Îți faci degeaba rău ție, și le faci rău și altora. Nu merită. Atunci te maturizezi. Mâine situația se va repeta, dar furia nu se va repeta. Iar omul care se maturizează nu *decide* că nu se va mai înfuria, nu – asta e semnul omului care nu se maturizează. Omul matur nu ia niciodată decizii cu privire la viitor; maturitatea însăși are grijă de asta. El trăiește în prezent, și felul în care trăiește hotărăște cum va fi ziua de mâine.

Dacă furia e dureroasă, otrăvitoare, dacă te face să suferi cumplit, ce rost are să hotărăști sau să juri că n-ai să te mai înfurii? E un lucru absolut copilăresc, n-are nici un rost! Dacă ai aflat că furia este otrăvitoare, termini cu ea, nu te mai înfurii și gata! Calea aceea este închisă, ușa aceea nu mai există pentru tine. Situația se va repeta mâine, dar nu vei mai fi controlat de situație. Ai învățat

ceva – înțelegerea aceea va fi prezentă. S-ar putea chiar să râzi, să te distrezi de toată situația, de cât de proști pot fi oamenii. Cu fiecare experiență, înțelegerea ta evoluează.

Poți să-ți trăiești viața de parcă ai fi în stare de hipnoză – așa trăiesc nouăzeci și nouă la sută din oameni – sau poți trăi cu intensitate, conștientizând tot ce se întâmplă. Dacă trăiești conștientizând, te maturizezi; altfel doar îmbătrânești. Iar a îmbătrâni nu înseamnă a deveni înțelept. Dacă ai fost prost când erai tânăr, iar acum ai îmbătrânit, nu ești decât un prost bătrân, atâta tot. Doar pentru că îmbătrânești nu înseamnă că devii înțelept. Poți să devii chiar mai prost, din cauză că ai dobândit obiceiuri mecanice, ca un robot.

Viața poate să fie trăită în două feluri. Dacă trăiești inconștient, mori pur și simplu; dacă trăiești conștient, dobândești tot mai multă viață. Moartea va veni, însă ea nu vine niciodată la omul matur, ea vine numai la omul care a îmbătrânit. Omul matur nu moare niciodată, pentru că el învață chiar și din moarte. Până și moartea o să fie o experiență care trebuie trăită intens și urmărită cu atenție.

Omul matur nu moare niciodată. De fapt, izbindu-se de stânca maturității, moartea e cea care moare. Moartea moare, dar omul matur niciodată. Mesajul tuturor iluminărilor este că omul e nemuritor. Ei au cunoscut acest lucru, ei și-au trăit moartea. Au urmărit-o și au aflat că ea te poate împresura, dar tu rămâi distant, rămâi îndepărtat. Moartea se întâmplă lângă tine, dar ea nu ți se întâmplă niciodată ție.

Ființa ta e nemuritoare, ființa ta e binecuvântată, ființa ta e divină, dar nu poți să îndeși în minte și în memorie acele experiențe. Trebuie să treci prin viață și să le dobândești. Există multă suferință, există multă durere. Iar din cauza durerii și a suferinței oamenilor le place să trăiască prostește – trebuie înțeles de ce atâția oameni insistă să trăiască în stare de hipnoză, de ce înțelepții precum Buddha și Iisus le spun să se trezească, dar nimeni nu-i ascultă. Înseamnă că au investit mult în hipnoza aceasta, înseamnă că au o investiție profundă în ea. Care să fie investiția?

Mecanismul trebuie înțeles, altminteri mă vei asculta și nu vei deveni niciodată conștient. Mă vei asculta și vei asimila cuvintele mele ca parte a cunoștințelor tale: „Da, omul acesta spune să fiu conștient și e bine să fiu conștient, iar cei care ajung la conștientă devin maturi...” Dar nu vei ajunge la starea de conștientizare, va rămâne totul la stadiul de cunoștințe acumulate. Poate că vei transmite și altora cunoștințele acestea, dar nimeni nu e ajutat în acest fel.

De ce? Ți-ai pus vreodată întrebarea asta? De ce oamenii nu conștientizează? Dacă acest lucru duce la fericire infinită, la atingerea *satchitananda*, la adevărul absolut, de ce nu sunt conștienți? De ce insistă să fie adormiți? Răspunsul e că dacă sunt conștienți, suferă. Dacă devin conștienți, devin conștienți de durere, iar durerea e atât de mare încât le vine să ia un calmant și să doarmă.

Această adormire în viață acționează ca un mijloc de protecție împotriva durerii. Însă există și un neajuns: dacă ești adormit ca să nu simți durerea, nu simți nici

plăcerea. Imaginează-ți acest lucru ca și cum ai avea două robinete: pe unul scrie „durere”, pe celălalt scrie „plăcere”. Ai vrea să închizi robinetul pe care scrie „durere” și să-l deschizi pe cel pe care scrie „plăcere”, însă dacă închizi robinetul durere se închide imediat și robinetul plăcere, pentru că în spatele amândurora este un singur robinet pe care scrie „conștientizare”. Fie amândouă rămân închise, fie amândouă rămân deschise, pentru că amândouă sunt două fețe ale aceluiași fenomen, două aspecte.

Și aici este toată contradicția minții: mintea vrea să fie tot mai fericită – fericirea este posibilă dacă ești conștient – și tot mintea vrea din ce în ce mai puțină durere, însă din ce în ce mai puțină durere e cu puțință numai dacă ești *inconștient*. Omul se află în dilemă. Dacă nu vrea durere, plăcerea dispare imediat din viața lui, fericirea dispare. Dacă vrea fericire, deschide robinetul, și imediat curge și durere. Dacă e conștient, e conștient de amândouă. Viața e și durere, și plăcere. Viața e și fericire, și nefericire. Viața e și zi, și noapte, și viață, și moarte. Trebuie să fie conștient de ambele contrarii.

Așa că ia aminte: dacă ți-e frică de durere, rămâi în stare de hipnoză; vei îmbătrâni și vei muri, ratând prilejul de a cunoaște fericirea. Dacă vrei să fii conștient, atunci trebuie să fii conștient atât de durere, cât și de plăcere; ele nu sunt fenomene separate. Iar omul conștient este foarte fericit, dar și capabil de nefericire profundă, lucru de care cei mai mulți oameni nu sunt capabili.

Se spune că un maestru zen era pe moarte, iar principalul lui discipol, care era el însuși un om renumit, chiar mai renumit decât maestrul și datorită căruia, de fapt,

maestrul devenise renumit, a început să plângă. Stătea pe treptele templului, și lacrimile îi șiroiau pe obraji. Miilor de oameni care se adunaseră nu le-a venit să creadă că un om trezit la adevăr putea să plângă, așa că i-au spus: „Ce se întâmplă? Nu ne vine să credem. Plângi, deși tu însuți ne-ai spus că ființa care se află în adâncul nostru nu moare niciodată, că moartea nu există. Te-am auzit spunând de milioane de ori că moartea nu există, așa că de ce plângi? Maestrul tău trăiește încă în ființa lui”.

Discipolul a deschis ochii și a spus: „Nu mă deranjați. Lăsați-mă să plâng. Nu plâng pentru maestru și ființa lui, plâng pentru corpul lui. Corpul lui a fost și el frumos. Acel corp nu va mai exista”.

Atunci cineva a încercat să-l convingă că plânsul lui va face o impresie proastă. „S-au adunat aici atâția oameni, și ei vor crede că nu ești iluminat”. Discipolul a răspuns: „Lasă-i să creadă ce vor. Din ziua în care am devenit iluminat, am devenit enorm de fericit, dar și enorm de sensibil la suferință și la durere”.

Se pare că așa trebuie să fie. Dacă l-ai lovi pe Buddha, Buddha ar suferi mai mult decât ai suferi tu dacă cineva te-ar lovi, pentru că el este infinit mai sensibil. Sensibilitatea lui este foarte delicată, el este exact ca o petală de floare de lotus. Piatra ta l-ar lovi foarte tare, provocându-i o suferință profundă. Bineînțeles că el va fi conștient de asta, bineînțeles că va rămâne la distanță de durere. Va transcende acest lucru, va ști că lucrul se întâmplă, dar că persoana lui nu ia parte la el, că e un fenomen care îl înconjoară ca un nor – însă lucrul se întâmplă.